

COLUMN

FRÊLE FRAUDE

Marc Schweppe

Marc Schweppe is hoofdredacteur van Accountant en Accountant.nl.

Onze zomervakantie was een herkansing van vorig jaar, toen we een week voor vertrek werden geconfronteerd met de diagnose schildklierkanker bij dochter Amber. Vakantie afgezegd en in plaats daarvan heel wat uren doorgebracht in handen van de zorgsector.

Na een jaar vol onderzoeken, operaties, nabehandeling en controles voelt dochter lief zich weer goed. Dus is het tijd om alsnog de geplande *once in a lifetime trip* door de VS te maken, met echtgenote en vier dochters. Las Vegas, per RV door de nationale parken, Los Angeles, San Francisco, New York.

In de eerste week stoppen we bij Lake Powell, Arizona. Het is bloedheet, daarom zoeken we verkoeling aan het prachtige, door canyons omrande meer. De lokale *marina* weet wel raad met onze vraag of we een bootje kunnen huren voor een paar uur. Natuurlijk kan dat, maar de prijs is duidelijk afgestemd op de hoge vraag in dit seizoen. Naast de stevige huur komen de toch wel veilige verzekering (ach, een paar tientjes), de *taxes* en vijfhonderd dollar borg. Die krijgen we terug natuurlijk, straks, mits de boot netjes terugkomt.

Een frêle meisje met sproetjes en rossig haar, amper twintig jaar jong, maakt ons wegwijs voor ons bootavontuur. Samen inspecteren we vooraf de schroef van de stevige buitenboordmotor achter ons bootje. Schade daaraan is geen onderdeel van die extra verzekering, realiseer ik me op dat moment. Te midden van stapels formulieren, allemaal bedoeld om de verhuurder van elke aansprakelijkheid te ontslaan, had ik dat nog onthouden. De boottocht op het meer is heerlijk, het uitzicht overrompelend. Maar even,

op een plek waar dat nergens staat aangegeven, raakt de schroef de onverwacht ondiepe bodem. De motor sputtert een paar tellen, modder drijft boven en daarna varen we zorgeloos verder.

Bij terugkomst checkt het frêle meisje ons bootje. Met de papieren in de hand loopt ze van de steiger langzaam naar ons terug. "Loopt u even mee om de schroef te inspecteren", vraagt ze mij. Dat doe ik. De schroef heeft een aardige rafelrand opgelopen. "Hoeveel kost dat", vraag ik haar. Ze kijkt me onderzoekend aan. "Normaal is het tweehonderd dollar, die we inhouden van uw borg", antwoordt ze. En dan, na een lichte aarzeling: "maar als u mij vijftig dollar cash geeft, meld ik dat alles in orde is."

Ineens bekijk ik het frêle meisje een beetje anders. "Dat is fraude", antwoord ik. "Bedankt voor het aanbod, maar dat doen we maar niet. Die kosten leg ik wel voor aan onze verzekering." Ze accepteert mijn keus en legt uit dat ze haar studie moet betalen. Ik snap ineens ook haar eerdere aanbod vlak voor vertrek, of we zin hadden in een uurtje langer varen voor maar dertig dollar extra; een heel ander tarief dan bij de aanmelding. Ongetwijfeld ook bedoeld als kleine studiebijdrage. We hadden een vol geplande dag, dus sloegen we dat extraatje af. Maar toch.

Samen met het frêle fraudeerstertje loop ik vanaf de boot terug naar het havenkantoor. "Netjes dat u het zo wilt oplossen", zegt ze zacht. "*I work for the accountancy profession*", verklaar ik mijn keus. Ze glimlacht. "*I understand. Integrity is in your DNA.*" Ik laat haar graag achter met dat idee. ←